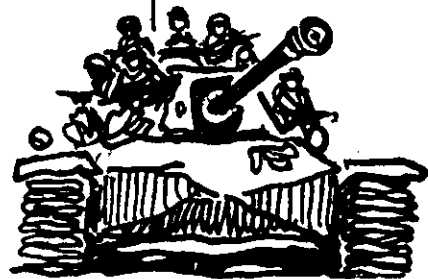

מכתבים טקטיים

אימון לשיתוף-פעולה בין חי"ר ושריון

רבות, אולם בעיקר ע"י עבודה מעשית והתאמנות משותפת של יחידות מסוגי-חיל שונים. כל קצין וחייל חייב להבין שתשומת-הלב לדברים הקטנים היא המאפשרת את הצלחתו של המפעל הגדול.

לימוד מעמיק של נסיון אחרים יהיה לו ערך רק במידה שתוצאות המחקר הזה יהפכו מהלכה למעשה. כשהמדריך מלמד, הריהו מעמיד את ידיעותיו במבחן מעשי תוך עבודתו בשדה, — תחילה העבודה עם יחידתו בלבד, אחר כך — עם יחידתו כחלק מיחידה גדולה יותר, ולבסוף — עם יחידתו הפועלת בשיתוף עם יחידות של חילות אחרים. בגלל חשיבותו של השריון במהלך המלחמה כיום, הכרחי אימון משותף בין חי"ר וחיל-השריון, למען יורגלו ויתורגלו לפעול בצותא. אימון ותרגול הגם חלק בלתי-נפרד מהידיעות המעשיות, עד כדי כך, שאם — לפי ההנחה המקובלת — מבוססת המנהיגות על ידיעות, הרי בתחום זה מבוססת המנהיגות על אימון משותף.

„אתראות-שוא גורמות לערעור האימון ההדדי“ — לא רחוקים עדיין מאתנו הימים בהם כל רכב-שריון בעל צריח, היה מופיע כ„טנק“. אזעקות-שוא מסוג זה הורסות את יעילות שיטת-האזעקה, ועל-כן חייבים הגייסות שבמתחמים הקדמיים להכיר היטב, ולהת-מצא, באבחנת שריון האויב ובוזהויו.

אם כי אימרה זו מכוונת בעיקר לשריון-האויב, חייבים הצנתות ללמוד לזהות גם את רכבם הם, כמו את רכב האויב. הדרך הטובה ביותר להורות לגייסות את ההבדל בין טנק לבין רכב-זחל רגיל או מכונית-שריון נושאת צריח, הוא להראות להם את הרכב ממ. ש. הדגמה זו צריכה להיות אחד הצעדים הראשונים באימון המשותף; יחידות-שריון חייבות לספק כלי-רכב וצנתות לאימון החיל הרגלי, וללמד את הנושא בצורה כזו שהחייל הרגלי יוכל להכיר לפי המראה, לפי הצללית או לפי הקול את כל הסוגים המצויים של השריון ה„ידידותי“. כן עליו להיות מסוגל להבחין כהרף-עין בין טנק לחצי-זחל, למשל, או בין הטנקים לסוגיהם; ע"י היכרות כזו בכלי הרכב של צבאו לומד החייל הרגלי, במידה מסוימת, לזהות באופן אבטומטי-כמעט שריון אויב, ולהב-חין בין הסוגים המצויים של שריון עויין זה.

הכל כותבים ומדברים על שיתוף-פעולה בקרב בכלל ועל חשיבותו; ועוד יותר ובמיוחד — על הצורך באימון משותף בין חיל-הרגלים וחיל-השריון — אלה שני החילות המסתערים שבצבא. כתוצאה מזה נשמעות דעות על צורך ביחידת-יסוד מעורבת, ודברים דומים לזה; אולם מתעלמים לגמרי מהעבודה הקשה הכרוכה בביצוע הטכניקה של שיתוף-פעולה, אשר צריך לקיימה, גם באורח פעולה של יחידות-יסוד חילות נפרדות, וגם באורח פעולה בו יחידות-משנה משני הסוגים ממוזגות בתוך יחידת-יסוד מעורבת. על המלאכה הקשה של חינוך לשיתוף-פעולה וסיגול הטכניקה שלו אפשר להתגבר רק ע"י עבודת-נמלים וע"י אימון יסודי וממושך. מבנים כשלעצמם — לא תמיד יאפשרו להתגבר על חוסר אימון.

לקח הקרבות של מלחמת-העולם השניה ושל מל-חמת השחרור שלנו קובע שחיל-הרגלים, הארטילריה, השריון וחיל-האוויר חייבים לדעת לפעול בצותא. אך על-אף היות העקרון מקובל, הרי לעתים קרובות נכנסו לקרב יחידות הבלתי-מאומנות די צרכן בפעור לה משותפת. ויש להניח, כי במידה שלא יבוצע אימון ראוי לשמו בשטח זה, הרי גם בעתיד, עלולות יחידות להכנס לפעולה כשהן חסרות כמעט כל הכנה. כל הדריחות שלאחר-המבצעים מדגישים את ההכרח באימון משותף לכל צות הקרב: — רגלים — שריון — ארטילריה — אויריה. דו"חות המציינים את הצלחתה, למשל, של הארמיה השמינית הבריטית, או של הארמיה השלישית לארה"ב של הגנרל פטון, מונים את הצלחתן כתוצאה של שיתוף פעולה כזה.

לאחר עיון שקדני בדו"ח-יקרבות של מפקדים ותיקי-קרב, נוכל להסיק מסקנות מסוימות ומוחלטות לגבי ערך אותו אימון משותף ומגמותיו.

„המנהיגות מבוססת על ידיעות. כל קצין וחייל חייב, ראשית-כל, לדעת את תפקידו. דבר זה — ניתן לרכשו ע"י אימון“.

מרבית אנשי-הצבא מאשרים אמת זאת, אבל פוס-חים לעתים קרובות על העובדה, שהידיעות הללו חייבות להיות מבוססות על היכרות והתמצאות בטקטיקה וטכניקה הן של היחידות המסיעות והן של היחידות המסתיעות. ידיעות אלו ניתן לרכשו בדרכים

באותה הזדמנות אפשר להדגים לחיל הרגלי ע"י הצגה באיזו מידה מחוסן הוא החייל שהתפר בשוחת-נשק טובה בפני גיחתו של טנק; ומה רבה מידת פגיעותו של טנק, במצבים כאלה, מרימון נ.ט. פגז, "פיאט" או "בוזקה". ע"י הפירת שוחות-נשק, והעברת הטנקים על פניהן במהירות רבה בשעה שבתוכן יושבים חיילי-הרגלים, תגדיל את הכרת ערכו של חיל הרגלים ותגלה לפניו את פגיעותו של הטנק שעה שהלז יתנגש בחיל-הרגלים מאומן וממושמע.

בה בשעה שהחייל הרגלי לומד לזהות כלי-שריון, יש לאפשר לאיש-הטנק הזדמנות להכיר את כלי-הנשק וחלקי ציוד אחרים חשובים אשר לחיל-הרגלים. עליו לשמוע את יריות כלי הנשק השונים של הרגלים כשהוא נמצא בקרבת מקום לכלי; ואחר כך — כשהוא נמצא במקום שמחוץ לטנח הכלי היורה, ולבסוף — מטוחי-פעולה ממוצעים. בדרך זו ילמד איש-הטנק להבחין בין כלי-הנשק של הרגלים לפי המשק והנפץ. כן יש לאמנו בזהוי אנשי חי"ר ממרחק, ובאבחנתם. אימון זה יש לבצע בשדה, מתוך טנקים סגורים הנמצאים בתנועה כך שאנשי-הטנק יתרגלו לזהות גייסות וכלי-נשק "אוהדים" על אף השאון הרב, ועל אף הראות המוגבלת שלהם.

יש להסיע כל חייל לפחות פעם אחת בטנק סגור, על מנת שינכח הוא עצמו מה מוגבל היקפם של הראות ושדה-האש מתוך הטנק, וכן בהרגשת הניתוק אשר שרויים בה אנשי-הטנק. ע"י כך יפחת בהרבה המורא של החייל הרגלי בפני התקפת-טנקים ותגבר אמונתו בכוחו לעמוד מול הטנק, ובפניו.

הפיסקה המצוטטת לעיל — משמעותה רחבה הרבה יותר מאשר נראית, כי בה טמון הצורך במתן אימון הולם, אשר ידגים את התכונות, והמגבלות והיתרונות של כל חיל לגבי משנהו. חילי-הרגלים צריך להכיר את יתרונות השריון ומגבלותיו; ואיש חילי-השריון חייב לדעת את יתרונות חילי-הרגלים.

יצוין עוד, כי זהו נושא-אימון אשר ניתן לבצעו בנקל, והוא עשוי להיות מענין וגם מאלף מאוד. אנשי-השריון, המדריכים את חילי-הרגלים, נהנים מההזדמנות הניתנת להם בכך להתגאות ביתרונות ציודם; אך זוהי גם ההזדמנות להסביר לחייל הרגלי את הנקודות החלשות המצויות בשריון, ותוך כדי כך לבקש ממנו את השיתוף והאבטחה הנחוצים לעתים כה תכופות להצלחתה של התקפת-שריון. תכנית-הדרכה זו תכלול את כושרו של הטנק לנוע על פני סוגי-שטחים שונים, את כושרו של צוות הטנק לראות ולשמוע, לכוון ולירות בנשקם בתנוחה

ובתנועה. כן תכלול התכנית את הקשיים הקשורים באספקת כלי-רכב זחליים והחזקתם, את אפשרויות הטנק ואת מגבלותיו, ביום ובלילה. נקודה נוספת שיש להדגישה היא אי-פגיעותו של השריון ע"י הנשק הקל. כל הנקודות הנ"ל יש להביאן לידיעת החייל הרגלי. אחרי כן צריך להראות לו את כל הציוד מקרוב, לתת לו לנסוע בטנק ולירות מנשקו, ואולי אף לנהוג בטנק מרחק-מה. עליו לנסוע בטנק דרך עמדת-רגלים חפורה, למען ינכח במידת הבטחון שישנה לחייל הרגלי נוכח התקפת טנקים, שעה שהוא אורב במאורתו לטנק הנוגח. שלב-אימון זה ילווה בהדגמות ממשיות של כל הנקודות שצינו כאן, למען יוכח החייל הרגלי במו עיניו הן באפשרויותיה והן במגבלותיה של מפלצת-הפלדה.

באותו אופן ממש יאמן איש-רגלים את איש-הטנק ביתרונותיו ובמגבלותיו של חילי-הרגלים. בתקופה זו של אימון-במשותף ניתנת גם לחייל הרגלי ההזדמנות להתגאות בדברים הרבים שהוא מיטיב לעשותם; ויחד עם זאת להסביר לאיש-הטנק מהם הדברים שהחייל הרגלי אין ביכולתו לעשותם, ומה הם הדברים שהוא זקוק בהם לעזרת שריון. בשלב זה של האימון יראה איש-הטנק את תכונות כלי-הנשק העיקריים של חילי-הרגלים. הוא ילמד את המקומות שמהם יורים בהם, הטנח בו הם פועלים בדרך כלל, ומידת ההשפעה שיש לכלי-הנשק השונים על לוחות השריון. הוא לומד את דרכי-הפעולה בהן נוקט חילי-הרגלים נגד השריון — והדרכים הטובות ביותר להישמר מפני פעולותיו אלו.

בשלב הסופי של האימון בסוגית היתרונות והמגבלות ההדדיים, יציגו הרגלים והשריון איש לפני רעהו הדגמות קצרות של הטקטיקה המקובלת ביחידותיהם. הדגמות מוקדמות אלו לא תהיינה עדיין בעלות אופי של פעולה משותפת, אלא תשמנה נקודת מוצא לקראת לימוד מתקדם יותר בטקטיקה המשולבת. ההדגמות תהיינה קצרות למדי, ותגענה רק בעקרונות האלמנטריים ביותר. חילי-הרגלים, למשל, יכול להציג מחלקה ופלוגה רובאית בהתקפה ובהגנה; והשריון יעשה דבר דומה לזה.

חילי-הרגלים הפועל עם טנקים חייב להגיע לשיא אימונים כזה, אשר ישמש בטוי נאמן להתמזגות שתי היחידות ליחידה אחת משלימה-אהדדי.

עתה תועסקנה יחידות חי"ר והשריון בשדה יחד, בצוותות שלמים. מוטב שהיחידות תעורבנה עד דרג שלא יעלה על דרג הפעולה. תכנון תרגוליהן והבעיות הטקטיות עבורן יקיף את כל הצירופים האפ-

שריים בטכניקה של שיתוף-הפעולה. כדי ללמוד טכניקה זאת יש לתכנן בעיות לפעולות זעירות, שבהן תשתתפנה כיתה רובאית וטנק יחיד, — למשל, לטיהור יער, לחיסול עמדה, או לפריצת מחסום-דרך. לאחר בעיות אלו תבואנה בעיות-מחלקה, שבהן תשתתפנה מחלקה רובאית אחת עם טנק או עם כיתה או מחלקה של טנקים. העיקר בכל הבעיות הוא הגשמת שיתוף-פעולה מציאותי בין שני החילות.

חשוב להציג את חיל-הרגלים ואת הטנקים כשהם פועלים — בנפרד על אותו ציר; על צירים שונים, וכאשר הם פועלים במשולב על ציר אחד. כאן חשובה במיוחד הטכניקה של שיתוף-פעולה, אפשרויות זהו ואבחנה הדדית, ואפשרויות-קשר — בכל דרגי-הפיקוד השונים. תחילה הסברה על לוח, אח"כ הצגה בשטח, ולבסוף תרגול עצמי — כל אלה יסיעו הרבה להבליט כל נושא מהנושאים הללו עד כדי מתן בטחון מוחלט לחניכים שיוכלו לשתף פעולה אף בשדה הקרב.

באימון כזה תתגלנה נקודות רבות בנוהג הגייסות אשר יש לתקן אותן בטרם תוכלנה היחידות לפעול בהצלחה כצות בקרב. איש חיל-הרגלים יצטרך להורות לאיש-הטנק מה מכשולים יש להזהר מהם, ומה מטרות יש לירות אליהן. ופירושו של דבר, בראש וראשונה — שהחיל-הרגלי ואיש-הטנק זקוקים לשיטה נוחה של קשר. יש לצייד את הטנק בטלפון חיצוני, כדי שהחייל-הרגלי יוכל לדבר בשעת דחק עם מפקד הטנק. מכשיר-האלחוט בטנק צריך לאפשר למפקד הפלוגה הרובאית לדבר עם אנשי צות הטנקים באמצעות המכשיר שלנ וכן יאפשר רכב-האלחוט קשר בין מפקדת גדוד-הרגלים ויחידת-הטנקים המשתפת עמו פעולה.

החייל-הרגלי ילמד, שבשעה שטנקים מסייעים לו — עליו לאבטח אותם. וכן ילמד איש-הטנק שאינו יכול להתקדם במהירות רבה מדי מבלי לנתר על האבטחה שחיה"ר, האטי ממנו, מעניק לו מפני נשק נ"ט. קצרות-טוח, צייד-טנקים ותותחים נ"ט. של האויב. לפעמים יכול החייל הרגלי לנסוע בטנק; ופעמים אחרות לא יוכל כלל להתקרב אל הטנק בלי להסתכן באבידות כבודות מאש הארטי-לריה והמרגמות של האויב; איש-הרגלים ילמד לפי קוח את עיניו לגילוי מוקשים נ"ט; וכן ילמד לפסוע

בעקבות זחלי הטנק תוך בטחון מפני מוקשים נ. א. בלי שים לב למבנה הראשוני אין כל הכרח שה-טנקים וחיה"ר ישמרו במשך ההסתערות על אותו מבנה שבו החלו מתקדמים מ"קו ההתחלה". הטנק מוכרח לעצור מדי פעם במהלכו לשם יעילות היריה, ובאותו רגע עצמו על חיה"ר לנוע קדימה; שני החילות חייבים להבין שבשעה שהאחד עוצר — אין השני צריך לעצור. בשעה שהטנקים חסומים מחמת השטח הקשה, או נעצרים ע"י שדרות-מוקשים — מוכרח חיה"ר להקדים את הטנקים; הטנקים צריכים אזי להוסיף ולתת לחיה"ר סיוע-אש, ואפילו לחזור קמעה אחורה, למקום גבוה יותר, אם נחוץ, כדי שחיה"ר ישאר בתחום ראיתם.

למען הצלחתו של אימון-משותף הכרחיים — עבור דה-לרוב, תכנון מדוקדק וטיפול הרח של שיתוף פעולה מצד חיה"ר והשריון גם יחד. כידוע האימון הנו חיוני לכך, ויש לבצעו למען תושג ההצלחה בקרב. יש להסביר, למשל, לחיל-הרגלים כי תנועתו של טנק אחורה אין פרושה נסיגה. רק באמצעות אימון-הדדי, המושתת על שיתוף-פעולה בין היחידות ועל תיאום ע"י המפקדה האחראית, תוכלנה היחידות לדווח על פעולה מוצלחת.

למען שליטתו של מפקד גדוד-הרגלים על גדודו, ושל מפקד הטנקים — על הטנקים שלו, חיוני הדבר ששניהם ימצאו בקרבה פיזית זה לזה. רצוי שאחד מקציני-הרגלים יסע עם מפקד הטנקים או כשהדבר בלתי אפשרי — שקצין-קישור מאנשי הטנקים ינוע עם מג"ד הרגלים. מפקדי פלוגות חיה"ר יוכלו לדבר עם מפקדי מחלקות-הטנקים באמצעות הטלפונים התלויים מאחורי הטנקים.

בין ידיעה סתם לבין ידיעה שלאחר תרגול — תהום רבה; על-כן הכרחי להפוך כל ידיעה — בעיקר ידיעות בסוגיית שיתוף-הפעולה — לידיעה מעשית ומתורגלת, אשר, בהיותה מושרשת כ"תגובה מותנית" של המפקד המאומן, תבוצע אפילו בעומס תנאי-הקרב.

שיתוף פעולה בא מבפנים. הוא הנו תוצאה ישירה ממנהיגות יפה של מפקדים, אולם אינו ענין של פקודות. הלחמו באורח זה הצליחו — כי הכרחי ללחום כדי להצליח.

" ל ז ח ב "